PRVNÍ OBĚŤ

Naše trojice s Ochráncem uprostřed kráčela k slavnostně vyzdobenému ohništi. Bubínky duněly a do tmy se nesly šamanské zpěvy. Ženy tleskaly do rytmu a muži s pomalovanými těly v poskocích dupali do země. Takhle se zpěvem a tancem vzývali démoni zlého lesa. Takhle si Ochránce připravoval jeviště pro svoje další divadlo.

S úzkostí jsem hledala Édara. A už byl u mě. Přiběhl odněkud zezadu a vyptával se: „Co se slaví, Mano? A kde jsi byla?"

Chytila jsem ho pevně za ruku a zašeptala mu do ucha: „Édare, teď se ode mě nesmíš hnout ani na krok, rozumíš? Oni… oni mluví se zlým lesem. Nevím, jak to skončí, ale ať se stane cokoliv, zůstaň statečný."

„Co se stane?"

„Nevím, ale slibuju, že tobě nikdo neublíží."

Bubínky se ztišily, ženy přestaly tleskat a tanečníci se v kruhu zastavili. Pohupovali hlavami ze strany na stranu a jejich oči nepřítomně civěly někam do neznáma. I oči žen zíraly jakoby uhranutě. Ale levé oko Fejony nikam neodplulo. Zachytilo můj pohled a podívalo se na mě soucitně. Pomyslela jsem si: Ne, Fejona mě nezradila. Ona se o nás bojí, ale ještě víc se bojí Ochránce.

A Ochránce spustil divadelní představení: „Hovořím k tobě, zlý lese. Ozvi se! Vyjev nám svoje znamení! Dej nám zprávu, co žádáš. Jsme připraveni!"

Bubny znovu zavířily. Oheň vzplál a jiskry vyletěly vysoko do nebe. Zazářily na temné obloze a snesly se k nám jako žhavé krůpějky. Kapky ohnivé krve se dotkly i mojí kůže. Popálily mě, ale bolest mi byla příjemná. To divadlo mě vtahovalo. Ztrácela jsem chladnou hlavu. Jako bych se i já chtěla spojit s duchy zlého lesa.

Vtom všechno ustalo. A když jsem se probrala, byla přede mnou malá proutěná truhla.

„Otevři víko, Mano," vyzval mě Ochránce.

Přistoupila jsem blíž.

Kolem zavládlo ticho. Moje srdce vyděšeně tlouklo. Chvějící se rukou jsem víko pomalu nadzvedla. Na dně se cosi černalo, ale nemohla jsem rozpoznat, co to je. Když jsem se naklonila, oheň ozářil nízký podlouhlý košík přikrytý látkou. Zvedla jsem ho. Nebyl lehký, ani těžký. Ale já ho pořád jenom držela a připadala si jako ochromená. Nedokázala jsem myslet. Akorát jsem si pořád dokola opakovala, že ten košík není lehký, ani těžký.

Vtom ke mně Ochránce přikročil a jediným prudkým škubnutím strhl látku.

V košíku ležela Violka.

Naše černá slepička s useknutou hlavou.

Podlomily se mi nohy. Sotva jsem vnímala, jak mě Nadar zezadu podpírá.

Potom mi Ochránce vytrhl košík z rukou a pomalu s ním obcházel kolem ohně. Muži něco mručeli. Édar se ke mně tiskl a usedavě plakal. A najednou někdo zvolal: „To je znamení! Zlý les nám dal znamení!"

Všichni rázem provolávali: „Znamení! Znamení!"

Nato se Ochránce postavil do čela ohniště a hlasem vůdce promluvil: „Zlý les si žádá novou oběť. Zlý les se zlobí a varuje, když mu oběť odmítneme. Nesmíme ji odmítnout, ať je to kdokoliv. Démoni zlého lesa, čekáme na vaše druhé znamení. A nyní nám dopřejte, ať pokojně povečeříme."

Obyvatelé vesnice se usadili kolem ohně a s chutí se pustili do jídla. Nikdo nás nepolitoval. Nikdo neprohodil ani slovíčko soustrasti a já se v duchu ptala: Jak můžou být tak bezcitní? Nebo mají strach? Anebo možná oboje? To vůdce je skrz strach dovedl k nelítostnosti, a hrozba démonů otupila jejich soucit. Neznají slitování. A ten, kdo ho ještě cítí, se ho bojí projevit. Jako Fejona. A jako Nadar, který mi tajně dával naději.

Ne, ještě není pozdě. Ještě spolu můžeme porazit toho vraha a šílence!

Malý divoch štkal a škytal: „Proč nám zabili naši slípku, Mano?"

„Neboj se, Édarku," hladila jsem ho po vlasech.

„Ale proč nám ji zabili? Vždyť nám slíbili, že to nikdo neudělá!"

„Já nevím, kdo to udělal."

Snažila jsem se ho nějak uklidnit, jenže on nepřestával pofňukávat: „Já chci pryč, Mano. Já už tu nechci být. Oni nám zabijou i naši Lízu."

„Ne, to určitě ne," slibovala jsem, ale jasně jsem tušila, že naše bílá kozička je druhá na řadě.

A ten třetí – ten třetí má být Édar.

Pokradmu jsem pozorovala Ochránce. Jak krutě si s námi pohrával. Jak si vychutnával naše zoufalství. A jak si teď jeho masitý růžový jazyk pochutnával na mastném jídle. Nenáviděla jsem ho. Dokázala bych ho zabít?

Dokázala!

Ten večer jsme s Édarem nepozřeli ani sousto a brzy se vrátili do naší chýše. Byl z pláče tak vyčerpaný, že hned usnul. Ale já na spánek neměla ani pomyšlení. Konečně mi fungoval mozek, a tak jsem usilovně přemýšlela. Až se v hluboké noci ozvaly tiché kroky.

„Mano, to jsem já," zašeptal Nadar a vklouzl do chýše.